

opnaa, idet det har sin Betydning og for flere Gagne endog kan være meget nødvendigt, at der bliver Folk bemyndigede til at foretage de Forretninger, der her er Tale om, uden at man skal være absolut henvist til en autoriseret Dyrlæge, men det forekommer mig efter de Oplysninger, den høitærede Justitsminister har givet angaaende den Vej, man nu gaar med Hensyn til Uddelingen af Bevillingern", at man maatte kunne være fyldestgjort ved det Forslag, som Flertallet har stillet, og som den høitærede Minister har tiltraadt eller ialtsald har erklæret at ville modtage. Hvis man i saa Henseende vilde have nogen absolut Sikkerhed i den Retning, som den ærede sidste Taler ansøgte, kunde man jo gjøre det til Betingelse for Meddelelse af en saadan Bevilling, at Vedkommende skulde have Sogneraadets Anbefaling (Strandstov: Det gaar Forslaget ogsaa ud paa). Ja, men det gaar tillige ud paa Andet. Det er ganske vist, at det her dreier sig om Vedkommendes Person og hans moraliske Bedrøftelighed i det Hele, og den er der ingen Autoritet, som i Almindelighed kan kjende bedre end Sogneraadet. Ja, jeg er endog tilbøjelig til at sige, at naar den Mand, der søger en saadan Bevilling, ikke har faaet Sogneraadets enstemmige Anbefaling, er der allerede derved vakt en Slags Tvivl, om han virkelig er kvalificeret til at faae Bevillingen. Hvis en saadan Uenighed blev foretagen i Flertallets Forslag, synes jeg, at der var den Sikkerhed, man kunde ønske, men ogsaa al den Frihed, man overhovedet i dette Forhold kunde være tjent med, idet jeg gaar ud fra som givet, at ikke alene den nuværende Justitsminister, men ogsaa den tilkommende Justitsminister vilde væsentlig tage de lokale Hensyn i Betragtning, som bleve fremhævede af det ærede Medlem for 11te Kreds. Jeg kan saaledes ikke stemme for Uenighedsforslaget under Nr. 17.

Ogenbøll: Jeg bad om Ordet for at gjøre en kort Bemærkning med Hensyn til Uenighedsforslaget under Nr. 17, der nu har været omtalt af adskillige Medlemmer, netop fordi det forekommer mig, at der tillægges det en vis Vægt, saa at det maatte, om det end bliver slaaet ihjel idag, ikke dermed er begravet. Jeg holder nemlig af at læse korrekt Love og Lovforslag, men jeg kan ingenlunde læse dette Forslag paa den Maade, som det blev læst af det ærede Medlem fra Nøen (Strandstov), og jeg kan forresten heller ikke efter min Mening læse det paa den Maade, som det forekommer mig, at den høitærede Justitsminister læste det. Det ærede Medlem sagde, at dette Forslag under Nr. 17 lægger ikke noget Tryk paa Justitsministeren, det er kun en Veiledning for ham. Jeg kan nu ikke forstaa, hvorledes man kan faae dette ud af Forslaget, og jeg kan heller ikke forstaa, hvorledes man kan faae det ud,

at det er et Tryk paa Justitsministeren, det er ingen af Delene men det er ligefrem et Naabud. Der staar nemlig: Justitsministeren kan, naar et Sogneraad finder det nødvendigt og naar Sogneraadets Indstilling tiltrædes af Amtsraadet, give en Person Tilladelse til Kreaturvast. Altsaa, naar en af disse Betingelser mangler, naar Sogneraadet erklærer, at det ikke finder det nødvendigt, eller selv om Sogneraadet finder det nødvendigt, naar Amtsraadet ikke tiltræder det, saa er Justitsministeren nødt til at faare: Ifølge Loven kan jeg ikke give Bevilling, fordi de to Betingelser, der ere nævnte i Loven, mangle. Forslaget indeholder altsaa hærken et Tryk eller en Veiledning, men en Befaling, og derfor tror jeg, at det er meget betænkeligt at stemme for dette Uenighedsforslag.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal tillade mig at bemærke, at naar jeg har ment, at der i Uenighedsforslaget Nr. 17 indeholdes et Tryk paa Justitsministeriet, er det i den Retning, at jeg mener, at Justitsministeriet, naar disse to Betingelser ere tilstede, omtrent er nødt til at give Bevillingen. Der staar ganske vist, at Justitsministeren kan give en Bevilling, og deri ligger jo, at han ogsaa kan lade være, men saaledes som Bestemmelsen er stillet op her, mener jeg, at den naturligen maa og ganske sikkert ogsaa i Praxis vil blive forstaaet saaledes, at det virkelig er et Tryk paa Justitsministeriet, der udøves, naar disse Betingelser ere tilveiebragte. Forresten fremhævede jeg ogsaa selv, at jeg fra et andet Synspunkt fandt Betænklichkeiten ved Bestemmelsen, idet den gav Sogneraadet et Veto, som jeg udtrykte mig, mod at udstede Bevillinger. Men hvad jeg særlig vilde fremhæve, var navnlig overfor det ærede Medlem fra Nøen (Strandstov) at gjøre opmærksom paa, at det er jo nu en ren Umulighed efter hele den administrative Praxis, at Justitsministeren skulde give Tilladelser af denne Art uden nogen nærmere Undersøgelse. Saaledes gaar jo ikke den Slags Ting til i Virkeligheden. Naar en Ansøgning af denne Art kommer ind, ledsaget af flere eller færre Anbefalinger fra En eller Anden, er det jo nødvendigt, at man hører vedkommende Øvrighed. Justitsministeren selv kan jo ikke være i Besiddelse af de nødvendige Oplysninger om de personlige Forhold, og over en Sag af den Art vil der saaledes altid blive afkrævet Amtet og gjennem Amtet, vedkommende Retsbetjent Erklæring. Disse Autoriteter, navnlig Retsbetjenten, ville jo atter søge Oplysninger, hvor de ere nærmest at faae, og saaledes sandsynligvis hos Sogneraadet. Det er meget vigtigt, som ligeledes den ærede Landssthingsmand bemærkede, at disse Bevillinger ofte søges af Hensyn til Fortjenesten, og at det for Ansøgeren ialtsald ikke er Hovedbevegrundten, at Befolkningen trænger til en saadan Mand. Det er ikke saa sjældent, jeg har selv op-